“Blažene pa so Vaše oči, ker vidijo in vaša ušesa, ker slišijo!” (Matej 13, 16)
Dne 24. januarja 1844, zvečer

1 “Blažene pa so vaše oči, ker vidijo in vaša ušesa, ker slišijo!”
2 Kaj menite, kaj pove tole besedilo? Že odgovarjate: “Ne vemo!”
3 Kajti, če bi rekli: “To vemo”, bi očitno lagali. Najprej morate besedilo prav natančno opazovati in sicer v zunanjem pomenu črk. Če se vam bo zdelo besedilo po običajnem pojmovanju zelo pametno, ste še daleč od resnice in luči, ki tiči ta v tem besedilu. Če pa ugotovite, da je to besedilo za običajen razum nesmiselno, pa ste se že precej približali resnici in svetlobi tega besedila.
4 Seveda bi ob tem porekel marsikateri neslan šaljivec: “S tem se strinjam; in kdor prepozna vse Svete zapise kot nesmisel, ta je že sama svetloba in resnica.” Vendar ne govorim o tem v takšnem plehkem posvetnem šaljivo-modrem smislu, ako povem: “Z vašim posvetnim razumevanjem morate besedilo najprej spoznati za nesmiselno, če se želite približati njegovi svetlobi.”
5 Čemu govorim nekaj takega? Ker ima to besedilo čisto nebeški pomen, ki je vsakemu posvetnemu pomenu premočrtno nasproten.
6 Zakaj je to besedilo za posveten razum brez smisla? - Poslušajte! Oznanil vam bom.
7 Vi veste, da sta v vas sposobna kakega zanosa ali blaženosti samo srce ali ljubezen; in to zato, ker je v človeku samo ljubezen ali le duh sam pravo življenje in s tem edino sposoben katerega koli občutka. In zato blaženost ni prikrojena tudi za oko in za uho, kajti oko in uho sta orodji čutil, ki morata služiti duhu za njegovo živo delovanje in oko ali uho sama po sebi sploh nista sposobna blaženosti, pač pa duh skozi oko in skozi uho, kakor tudi skozi druga orodja čutila.
8 Če se pri takem besedilu glasi: “Blažene oči, ker to vidijo; in blažena ušesa, ki to slišijo!”, je torej za posvetno pojmovanje s tem povedano nekaj, kar očitno nasprotuje razumu. Sedaj pa poglejmo, ali se s to stvarjo tako tudi dogaja!
9 Običajni, nekoliko boljši posvetni maziljenovci jo pojmujejo tako, kakor da bi bile blažene le oči in ušesa onih, ki so Me videli in čuli za časa Mojega življenja na Zemlji in govori se, da je vse skupaj samo nekoliko lepše izražanje, v katerega so postavili znamenje namesto vsebine, dele neke celote namesto celote same ali kakor se bolj učeno izražajo govorni umetniki: Znak za predmet, del za celoto. Toda v bistvu bi to pomenilo: Blaženi so ljudje, ki so Me osebno videli in slišali!
10 Mar ni to prava razlaga in - pomni dobro - celo iz ust boljših posvetnih maziljenovcev? To je zanesljivo; ob tem pa moram takoj oznaniti, da ne Jaz ne imenovani blagovestnik nisva nikdar proučevala govorne umetnosti in se sploh ne ozirava na katero koli zamenjavo dela in celote, kakor tudi na različne zvrsti razumsko izvedenih zaključkov.
11 Edino ime naše govorne podoba je: notranja Božje - duhovna resnica. In po tej govorni podobi, ki se dogaja v Moji govorni umetnosti, zgoraj imenovano besedilo ne

spada niti med zamenjave dela in celote, niti h kakršni koli zvrsti razumsko izvedenih zaključkov; tudi ne ovinkari in prav tako ni uvod ali dodatek po koncu, temveč je, kakor rečeno, čista ,popolnoma notranja Božje - duhovna resnica!
12 In ta obstaja v tem: Vsi ljudje tega sveta imajo navadno velik strah pred telesno smrtjo in to zato, ker so posvetneži in zaradi tega ne zmorejo dojeti ničesar duhovnega, kar bi bilo neki živ nauk za njihovega duha.
13 V tem besedilu je nebeška hvalnica tistim, katerim je zaradi resničnega življenja za ljubezen uspelo, da je z njihovih oči odpadel svet s svojo nočjo, kot neka težka odeja in se jim je bilo odprlo uho njihovega duha, da zaslišijo Moj očetovski glas, in pove, sešteto skupaj toliko kot: “Srečni so, ki so se prerodili!” In v tej izpovedi se v zunanjem pomenu ne navezuje nič na preteklost, na recimo tiste ljudi, ki so bili takrat Moji tovariši po kraju in času, temveč se razteza izpoved na vse ljudi, ki so kdaj koli že živeli in še bodo živeli na Zemlji, kakor tudi na prebivalce vseh drugih svetov.
14 Kajti vse se mora v duhu prenoviti, preden preide v duhovno in s tem v večno živo, resnično osrečujoče. In tako razumemo tukaj z “očmi” spoznanje Božje resničnega in z “ušesi” sprejem istega vase in ravnanje v skladu z njim in to pomeni toliko kot: Človek postane blažen v svojem duhovnem razumevanju, ko popolnoma prepozna Božje resnično; in resnično blažen je, ko to Božje - resnično sprejme v svoje življenje in postane dejaven izključno po njem! Kajti šele s tem sprejme prerod duha, po katerem v večnosti ne bo več videl, čutil in okusil smrti.
15 To je torej pravilen pomen tega besedila! Toda popolnoma zgrešena bi bila uporaba tega besedila za takšne, ki s pomočjo svojih oči pregledajo in preberejo prav mnogo knjig in s tem iščejo svetlobo, ali pa za tiste ljudi, ki, če še ne umejo brati, pa vsaj poslušajo številne pridige, nauke o Maziljenem in ogledala vesti; kajti le-ti zapustijo pridigo vedno prav takšni, kakršni so k njej prišli.
16 Ja, kar precej se jih že na pragu hiše molitve ne spominja niti besede več o tem, kar se je pridigalo in po marsikateri pridigi so ušesa poslušalcev vse prej kot blažena, posebno tedaj, kadar neki pridigar, v katerem ne tiči preveč bratovske ljubezni, svojim poslušalcem zakuri pekel tako vroče kolikor zmore in jim opisuje pot v Nebesa kot skrajno ozko, strmo in trnjevo, tako da so na koncu njegovi poslušalci skorajda pred težko izbiro, po kateri poti naj sploh hodijo in premišljujejo takole: “Pekel je sicer vroč, toda vanj vodi zelo udobna pot. Nebesa ponujajo menda največjo blaženost; toda kdo jih zmore doseči, ko pa je to možno samo po neki skoraj nepohodni poti?”
17 Tudi ušesa te vrste ne spadajo ravno med najbolj blažena; prav tako malo, kakor oči učenjakov, ki sicer mnogo gledajo, vendar tisto, kar bi najraje videli, kljub temu ne

morejo dobiti pred oči. Zato so blaženi samo tisti, ki se trudijo za preporod duha in ga v stalno rastoči meri tudi dosegajo.
18 *Nihče se ne prerodi naenkrat, marveč samo postopoma;* toda pri nikomur se ne prične dogajati preporod prej, preden ne prične Spoznavati Božje resnice, in nihče se ne prerodi v celoti in ne pride do popolnega notranjega videnja in poslušanja žive besede prej, preden ne izžene s prostim delovanjem iz sebe posvetnost, - ki je v bistvu greh sam. In tako prične šele tedaj učinkovati besedilo v čisti nebeški luči, kot tolažba, in šele potem so takšne oči blažene, ker to vidijo in ušesa, ki to slišijo.
19 Menim, da sem zopet dovolj jasno razložil tudi to besedilo. Prizadevajte si zato tudi vi za njegovo uresničitev v vas! Amen.”

Jakob Lorber
Pojasnila svetopisemskih besedil